

Ewald Frank

7. 8. 1985, 19:30, Krefeld, Nemecko

Každý skúšaj sám seba a nie svojho blížneho!

vysielané 1. 3. 2025

Brat Russ

Chvála a vďaka, buď Pánu za jeho milosť i dnes večer.

Predtým, ako sa budeme spoločne modliť, chcel by som čítať Božie Slovo, krátko z proroka Izaiáša 66, prvé dva verše. Izaiáš 66, prvé dva verše.

(1) Takto hovorí Hospodin: Nebesia sú mi stolicou, a zem je podnožou mojich nôh. Kde jaký je to dom, ktorý mi vystavíte? Alebo kde je nejaké miesto môjho odpočinku?

(2) Veď to všetko učinila moja ruka, a tak sa to všetko stalo, hovorí Hospodin. Ale na tohoto hľadím: na utrápeného a na toho, kto je zdrteného ducha a trasie sa nad mojím Slovom.

Potiaľ toto drahé a sväté Božie Slovo. Tu sme počuli, o čo ide.

A našim prianím, alebo mojim prianím, je len, že by nám Boh skutočne daroval pokorné srdce a zlomeného ducha, pretože to by Boh chcel mať a to je Jemu ľúbe.

Tí, ktorí putujú v pýche, padnú, ale Pán hľadá na takýchto, ako to tu stojíte:

"Ja však hľadím na toho, kto je pokorný a zdrteného ducha a ktorý sa chveje pri myšlienke na moje Slovo." [nem preklad]

Bratia a sestry, len veľmi málo ľudí v tomto čase ešte má pravú ctibázeň pred Božím Slovom a pred Bohom samým. Všetci hovoria o Božom Slove, to čo chcú, hovoria o Bohu to čo chcú, každý koná to čo chce, ale každý bude žať to čo zasial, tak to hovorí Biblia. [Gal 6:7]

Ale existujú ľudia, ktorí sa skutočne ešte chvejú pri myšlienke na Jeho Slovo, pretože vedia, Božie Slovo je pravdivé a Božie Slovo obstojí naveky.

Nebesia a Zem pominú, ale Božie Slovo zostáva naveky. [Mt 24:35]

Predstupujme i dnes večer pred Neho v pokore a so zdrteným duchom. Povstaňme teraz ku spoločnej modlitbe.

Verný Bože, prichádzame k Tebe takí, akí sme, ó, Pane.

Ďakujeme Ti, ako prvé za milosť, že sme boli zachovaní až do tejto hodiny a že sme sa tu opäť smeli zhromaždiť, že teraz naše myšlienky môžeme smerovať na Tvoje Slovo, že naše myšlienky môžeme smerovať nahor a Tebe prinášať česť a chválu, Tebe, ktorý tróniš v sláve, ktorý si založil nebesia i zem, ktorý si všetko stvoril skrze svoje všemohúce Slovo.

Ku Tebe vzhliadame i teraz, Pane, a vieme: Ty si pravdivý a spravodlivý, pretože Tvoje Slovo nepominie, až kým sa všetko ne naplní, Pane, ono obstoí až na všetku večnosť.

Ďakujeme Ti, za to, že každé zaslúbenie je áno a amen, o Pane, a že to, čo si sľúbil, to i konáš, v nebesiach i na zemi, Pane, a aj keď tu hovoríš, že si s tými, ktorí sú pokorní a zdrteného ducha, preto ťa prosíme, Pane, daruj nám pokorné srdce a zdrteného ducha, ó Pane, že by sme sa chveli, keď hľadáme do Tvojho Slova, keď Tvoje Slovo čítame.

Pane, daj, že by nám bolo v našich srdciach každého času sväté a že by sme si ho vzali k srdcu, že by sme mu verili, že by sme ho prijímali, tak, ako to činili naši praotcovia na začiatku.

Ó, verný Bože, daj, že by sme tak pevne stáli vo viere, ako stáli všetci hrdinovia viery.

Pane, Tebe sa klaniame a prosíme ťa, príď do nášho streda i dnes večer a požehnaj nás. A nielen nás, verný Bože, ale všetok svoj ľud všade, Tvoje deti, kdekoľvek môžu byť rozptýlené, na všetkých miestach, vo všetkých národoch, vo všetkých nebeských smeroch.

Pane, daruj milosť i všetkým, ktorí sú chorí. Pane, Ty si ten veľký lekár, my smieme svoju dôveru vzložiť do Teba a vedieť: Ty všetko nádherne povedieš.

Chválené a velebené, buď Tvoje nádherné meno.

Pane, prosíme ťa, hovor ku nám i dnes večer skrze svoje drahé a sväté Slovo. Ďakujeme Ti i za záver týždňa a za Tvoje mocné hovorenie, za Tvoje Slovo, za všetko, čo sme smeli počuť a čo sme smeli prežiť s Tebou, s tým živým a pravdivým Bohom.

Požehnaj svoj ľud, prosím ešte raz o Pane, v Tvojom drahom a slávnom mene Ježiš.

Amen. Posadíme sa.

Brat Frank

Chvála a vďaka buď Pánu.

Kto by chcel ísť dopredu? Najradšej by sme všetci zostali sedieť.

A napriek tomu sme Bohu zakaždým vďační, že sa môžeme schádzať, že môžeme počuť Jeho Slovo a že máme ku Slovu súhlas, že hovoríme "áno" na Jeho Slovo.

A ešte lepšie by bolo, ak by nám za každým prešlo morkom kostí, že by nás každé Božie Slovo mohlo osloviť, tak osloviť, ako by Pán stál pred nami a hovoril ku nám priamo. Aká by bola potom naša reakcia, ak by sme to, čo čítame v Svätom Písme, počuli priamo z jeho úst a videli by sme ho pred sebou? Aká by potom bola tvoja a moja reakcia? Tak by to malo byť, skrze Božieho Ducha, by nám malo byť Slovo tak blízke, tak živé, tak mocne zjavené v prítomnosti Božej, že by sme ním boli preniknutí, áno, že by sme sa mohli stať časťou Slova a jeho naplnenia z milosti.

Počas záveru týždňa sme iste všetci mohli načerpať požehnanie, a ako brat povedal, že Pán povstal a tak ďalej, tomu všetci veríme. A potom mi hneď prišla tá myšlienka z kázania brata Branhamu, že on by chcel byť Pánom v tvojom živote a v mojom živote.

Všetci vieme, Boh je Boh, ale keď sme s ním učinili prežitie, tak je potom zrazu mojím Bohom a твоjim Bohom, našim Bohom.

On je záchránca, ale zrazu je môj a tvoj záchránca.

On je uzdravovateľ, ale zrazu je tvoj a môj uzdravovateľ.

Tá vec sa potom stane osobnou, aby mohla byť v našom živote zjavená.

Ako často počúvame tie najmocnejšie Božie Slová a počúvame ich a už nás viac nepremáhajú tak, ako to raz bolo. A to je ten zarmucujúci stav, ktorý vnímame sami na sebe a prirodzene i všeobecne.

Napriek tomu v nás máme pevnú vieru a presvedčenie, že Boh môže tento nedostatok napraviť, môže v ňom pomôcť a že to učiní.

A dnes nie je otázkou, čo Boh chce činiť, to vieme, prinajmenšom v hrubých rysoch. Otázkou je vždy, či to Boh môže s nami a skrze nás činiť, alebo sme zamestnaní sami sebou, či inými, alebo okolnosťami do takej miery, že Bohu nemôžeme vôbec správne stáť k dispozícii.

To sú otázky, ktoré si musíme položiť.

Ak hľadáme do tohoto sveta, tak vidíme presne, že všetko ide nahor a nadol. Ľudia stratili orientáciu. Posudzujú veci, ktorým vôbec nerozumejú.

Málokedy o tom hovorím tu vpredu, ale práve teraz o 19. hodine som krátko počúval správy, a tam hovorili o tom, že Svetová rada cirkví rozhodla, že viac ako 300 cirkví, ktoré sú v nej zjednotené, by malo spolupracovať s odborármi v tej danej krajine.

Prial by som si, že by som mal pri tom svoj magnetofón, ale bolo to len stručné.

Postavme si to raz pred oči – hneď sa zase vrátime späť k nám. Keď niečo robia iní prevrátene, to nám nepomáha, aby sme my niečo robili správne. Chcel som tým len povedať to, že tento všeobecný stav sa prenáša i na cirkev Pánovu. Tie isté okolnosti, ktoré vidíme po celom svete, sú v menšej miere i okolo nás. My sme na Zemi. Nie je žiadny človek, ktorý by sa mohol od toho celkom odtrhnúť a konať tak, ako by tu nebol.

Navonok vidíme veľmi dobre, že všetko smeruje ku bankrotu. Vy viete, človek má niekedy takú malú politickú žilu, či už je to dobre alebo zlé, to je vedľajšie, ale celé zadĺženie, celý svetový systém sa musí zrútiť a zrúti sa, aby to padlo do rúk toho, ktorý bude na záver všetkému vládnuť, všetko riadiť a bude to mať vo svojich rukách.

Ale prenesené na nás, musíme si položiť otázku: Čím žijeme my? Čo poháňa nás? Čo je vôkol nás? Čo je zjavné skrze náš život? To je vždy tá otázka. Sme ku požehnaniu alebo ku nepožehnaniu? Ako stojíme my pred Bohom?

Vlastné posudzovanie nemusí byť správne. Musíme sa nechať napraviť Božím Slovom a priložiť Jeho meradlo.

Počuli sme o viere. Čo je viera?

Vy viete, a už som to tu povedal: Bol som na pohrebe brata Branham a tam spievali chorus "Jemu len ver, jemu len ver" stále znovu a znovu a znovu – neviem, koľko času tam dohromady prešlo. Viem len, že hrozne pršalo a všetci boli skrz–naskrz mokří a že vo mne sa všetko točilo a hovoril som k Pánu: My všetci môžeme spievať "Jemu len ver", ale ten muž, ktorý skutočne veril, toho sme odniesli do hrobu. Dokážete si predstaviť, ako vnútorne roztrhaný sa človek vtedy vnútorne cíti.

Napriek tomu, napriek tomu veríme tak ako predtým, že Božie zasľúbenia trvajú. Musíme však nájsť prístup, žeby sa mohli stať realitou, že by nás Boh mohol požehnať a použiť, že by sa všetok zmätok skončil a že by sme stáli nad tými vecami, a nie tie veci nad nami, ale že by sme ich z milosti dostali pod kontrolu.

Pretože z toho nemusíme činiť žiadne tajomstvo: Všetko, čo zasahuje niektorého z nás, zasahuje nás všetkých. A skôr, než sa nazdáme, sme všetci plne zamestnaní vecami, ktoré sa nás vlastne vôbec netýkajú, ktorými by sme sa vôbec nemali zaoberať. Sme však ešte ľudia, sme ešte na zemi a než sa nazdáme, staviame sa na niektorú stranu a znova sme niekomu ublížili a tak to ide stále ďalej a ďalej – jedno to presahuje do druhého.

Musíme nájsť pred Bohom milosť, poznať jeho cesty s nami a zistiť, uvedomiť si, kedy má v hre svoju ruku nepriateľ, aby nás odchýlil, aby nás zamestnal tým, čo nikomu neprináša úžitok.

A k tomu patrí aj to, že každý má skúšať sám seba a zistiť, či stojí vo viere, to píše Pavol Korinťanom. [2Kor 13:5]

Nech sa každý skúsi, či stojí vo viere.

Vy predsa viete: Túto skúšku síce na sebe koná sám človek, ale nie, že by sa porovnával sám so sebou. Neporovnáva sa sám so sebou, porovnáva sa s tými, ktorých Boh poslal, ustanovil, požehnal a použil.

Kto sa porovnáva sám so sebou, ten z toho vždy vyjde dobre. Tam je potom všetko vždy v poriadku. Tam sú potom veci tak, ako by mali byť.

To správne posudzovanie, i toho, či stojíme vo viere, spočíva vždy v tom, či sa veci, ktoré boli veriacim zasľúbené, mohli skrze náš život naplniť. A ak to je tak, tak sme Bohom požehnaní.

Ak sa však zaoberáme sami sebou, našimi okolnosťami, okolnosťami iných, kam sa s tým dostaneme? Kedy dôjde Boh ku svojmu právu s nami?

A tí múdri hovoria, že človek si musí vypočuť obe strany. Hovorím vám, môžete si vypočuť štyri strany, a ak chcete aj piatu a aj keby tu dnes bol samotný Šalamún so všetkou svojou múdrosťou, aj on by bol v tejto generácii rovnako bezradný ako my všetci, pretože nikto sa viac nechce skloniť pod Božie Slovo.

Každý chce, aby sa každý sklonil, ale nikto sa sám nechce skloniť. To je tá núdza. To je tá núdza.

V posledných dňoch som šiel veľmi do seba. A človek uvažuje obzvlášť nad rokmi, ktoré nám priniesli zármutok a zisťuje toto i tamto. A na záver som jednoducho musel povedať: "Pane, nejde predsa vôbec o to, čo učinil on alebo ona. Ide o to, čo som ja učinil. Prečo som ja tam, kde teraz som?" Keď ide o otázku viny, tak v tomto okamihu predsa vôbec nejde o iných, ale skutočne len o teba a o mňa, o nás úplne osobne.

Niektó iný možno mohol niečo ovplyvniť, ale v konečnom dôsledku predsa stojíme my všetci pred našim Bohom a nie ten druhý človek, ale my všetci, každý sám za seba, musí so svojim Bohom veci vyjasniť, vyčistiť.

Tu sme čítali v liste Židom [12:12]:

(12) Preto posilnite opustené ruky a zomdlené kolená vzpriamte

(13) a robte priamu dráhu svojimi nohami...

To nečiní Pán, to musíme činiť my.

Ale niekedy sú potrební dvaja na to, aby to učinili. A čo potom? Ako sa to má potom stať? Potom sme znovu a stále nanovo odkázaní na pomoc nášho Boha.

A tu stojí:

(13) a robte priamu dráhu svojimi nohami, aby to, čo je kuľhavé, nevybočilo, ale radšej bolo uzdravené.

A ďalej:

(15) dozerajúc, aby niekto nezaostával od milosti Božej...

I to je dôležité – že by nikto z nás nezaostával za milosťou Božou, totiž že si pre seba nenárokuje celú milosť, ale z nejakého dôvodu upadne do zúfalstva a milosť si viac nedokáže nárokovať ako milosť pre seba.

To sa nesmie stať.

A nesmie taktiež povstať žiadny koreň horkosti – ten spôsobuje len tú najhoršiu skazu. Každý človek, ktorý dovoľí, aby v ňom vyrástol koreň horkosti, sa môže nechať zosobášiť s diablom. Satan totiž nemá na Zemi lepší nástroj, ako Božie deti s horkosťou vo svojom srdci.

A existujú len dve veci, ktoré sa zakoreňujú:

Za prvé, je to horkosť, a to druhé, kto to vie čo to je? Kto to vie?

Aha, ty si to povedal: Peniaze, ktoré sú koreňom všetkého zlého. [1Tim 6:10]

Ako sa môžu peniaze zakoreniť, to mi musí niekto objasniť, to ja neviem.

Ale je to koreň. Láska ku peniazom, tak to stojí napísané, je koreňom všetkého zlého. Videl som mnohé veci rásť, ale peniaze ešte nie.

Ale koreň všetkého zlého je láska k peniazom, je mamon. A potom, keď k tomu ešte príde horkosť, potom sú tam dva korene. A to stačí, aby bola na Zemi pôsobená tá najväčšia skaza.

A tak ako Boh používa ľudí, takto činí aj nepriateľ.

Boh oslobodzuje a ja som vďačný za to, že sme mohli byť oslobodení od všetkého, čo je pozemské. A ak to neučiníme tak úplne dobrovoľne, potom nám k tomu dopomôžu určité okolnosti a potom sa z toho radujeme.

Ale pre mňa je to svätá vážnosť. Pre mňa je táto vec veľmi, veľmi vážna.

Obdržali sme celkové poučenie, ako to nebolo na Zemi počuť v priebehu šesťtisíc rokov. Z milosti Božej sme obdržali celkový prehľad, a ak ide o to, byť biblicky založený, tak máme každý dôvod Bohu zo srdca ďakovať.

Ale počúvajte! Pokiaľ nás nepriateľ nedokáže zvieť na slepú koľaj učiteľsky alebo zvieť z cesty, tak, že sa odvrátíme od Božieho Slova, tým myslím zvieť vo veciach učenia, tak sa o to bude snažiť nejakým iným spôsobom.

A my môžeme na iných hľadiet z hora a hovoriť: "Oni blúdia v tom a blúdia v onom, v tom sú prevrátení a v tamtom sú prevrátení..." – a hovoríme o učiteľských veciach a dokonca môžeme mať v tej veci pravdu.

A potom, ak v nejakej inej oblasti priložíme meradlo na nás, sami sa zmeriame, tak sme my v tom alebo onom prevrátení, v tom alebo onom ešte nemáme pravdu.

Nepriateľ je umelec tisícky umení, a on presne vie, u koho s čím prejde. Pri tom jednom s učením, a potom ho v tom vedie za nos, a s tým druhým, to môže byť úplne osobná vec. Môžu to byť iné veci, ktoré si nevšimneme.

My si všímame veci, ktoré sú prevrátené u iných.

Iným môžu byť nápadné tie veci, ktoré sú na nás prevrátené.

Rozumiete, čo myslím? Kiež by sme teraz dokázali jeden druhému pomôcť, tak ako by to vlastne v láske Božej malo byť. **"Napomínajte sa navzájom"**, stojí napísané. [1Th 5:11]

Áno, napomínajte dnes niekoho. Človek si musí dávať pozor, inak sa vám zle povodí.

Niekde niečo nesúhlasí.

Niekde niečo nie je v poriadku.

Ak Biblia hovorí: **"... napomínajúc sa, a to tým viacej, čím viacej vidíte, že sa blíži ten deň."**, tak by sme to mali činiť. [Žd 10:25]

Ale potom k tomu musíme povedať i toto: Ten, kto chce napomínať iných, ten nech si nechá darovať milosť, pretože aj on bude čoskoro napomínaný.

A čo potom? My sa skláňame k tomu, mať vždy presnú mieru, ako by to malo byť.

A pomyslite na Slovo z Jakuba 5, kde píše, že nemáme ani len vzdychať jeden proti druhému. [Jak 5:9] Ani len povzdych jeden proti druhému, ktorý by v nás povstal kvôli nejakej situácii. Za tým stojí: **"... pretože príchod Pánov je blízko."**

Prečítam to, aby som to nehovoril len z pamäti, ale čítal to zo Svätého Písma. A čo je to, čo sme počuli v Slove na úvod?

"... ktorý sa chveje a trasie pri myšlienke na moje Slovo." [Iz 66:2]

A kto sa trasie? Žiadny človek.

Kto sa chveje? Nikto.

Všetci tu sedíme, a ja tu stojím.

Žiadnemu človeku to nepreniká srdcom.

A tu stojí napísané, Jakoba 5, verš 9:

(9) Nevzdychajte, bratia, druh proti druhovi, aby ste neboli odsúdení. Hľa, sudca stojí pred dvermi!

A potom, vy všetci predsa poznáte toto Slovo, ako pokračuje, že máme vytrvať.

Vo verši 7 stojí:

(7) A tedy poshovejte, bratia, až do príchodu Pánovho. ...

A z toho potom poznávame súvislosť.

Ako je to s nami všetkými?

Musíme sa prebiť, musíme preraziť, preniknúť. Musíme sa vrátiť späť k obecenstvu s Bohom.

Musíme mať rešpekt pred Bohom a Jeho Slovom a i jeden pred druhým.

Musíme sa nanovo naučiť, ako sa k sebe správať – že každý nemôže hovoriť to, čo by chcel, posudzovať, ako sa mu to hodí, ale každý hľadá a nájdi svoje miesto s Bohom a v Bohu, aby mohol prísť s nami všetkými ku svojmu právu.

Tu v liste Petra stojí Slovo, ktoré sa hodí k tomu, čo sme čítali, že Boh prebýva pri tých, ktorí sú zdrteného srdca a pokorného ducha.

Tu stojí v 1. Petrovej 5, verš 1:

(1) Tedy starších medzi vami prosím spolustarší a svedok utrpení Kristových, ktorým som aj účastníkom slávy, ktorá sa má zjaviť;

(2) paste stádo Božie, ktoré je medzi vami, dozeraajúc ...

A tak ďalej, a tak ďalej, vy to Slovo predsa poznáte.

A potom stojí vo verši 5:

(5) Podobne mladší, podriadte sa starším, a všetci, podriaďujúc sa jedni druhým, oblečte sa do pokory, pretože Bôh sa pyšným protiví a pokorným dáva milosť.

(6) Pokorte sa tedy pod mocnú ruku Božiu, aby vás povýšil svojím časom.

(7) Každú svoju starosť uhoďte na neho, lebo on sa stará o vás.

Aké mocné Slova Božie! Zjavenie Ježiša Krista je blízko pred nami.

Máme pásť Božie stádo.

Áno, kto dnes k nemu ešte patrí? Iste sú takí v našom strede, možno dokonca všetci, nechcel by som nikomu ublížiť.

Ale kto si ešte váži, že je Božie Slovo ešte rozdeľované, že existujú ľudia, ktorí sa Bohu kladú k dispozícii?

Prepáčte, ak sa to týka mňa, ale všetci si ešte pamätáme čas, keď zaznelo "Starší musia preč...!" a taktiež "I on musí preč..." a tak ďalej.

Nie, to nie je riešenie.

Satan musí odísť – z tvojich a mojich myšlienok, z tvojich a mojich slov, z tvojich a mojich skutkov.

Žiadny brat nemusí odchádzať.

Žiadna sestra nemusí odchádzať.

Všetci bratia a všetky sestry majú svoje miesto v Božom kráľovstve.

Ten, kto musí preč, je len Satan, inak nikto. Inak nikto.

A viete vy, kedy by sa nám dostalo pomoci? Ak by nám Pán raz mohol dať taký šok, aký dal vtedy Petrovi, keď ten milý Peter dal Pánu ten najlepší návrh, aký v tej situácii dokázal dať.

A potom mu Pán povedal, "**Satan, chod' za mňa.**" [Mt 16:23] Ako sa Peter pri tom musel cítiť?

My všetci máme tak mnoho radcov okolo seba.

Ale kto to hovorí?

Hovorí Boh? Ak hovorí Boh, tak hovorí Slovo. Potom nehovoriš ty, ani ja, s niečím vlastným vo vlastnej veci, potom ponecháš platným Božie Slovo – trasieš sa a chveješ, v tichosti sa pod Slovo skláňaš a hovoríš "Pane, ďakujem ti, že si mi skrze svoje Slovo dal ten správny pokyn. Daj mi silu činiť podľa toho."

Čo je platné, naše hovorenie? To žiadnemu človeku nepomáha.

Ale ak je to Božie Slovo, potom, to predsa nie sú bratia, ktorí niečo hovoria, nie, potom skrze Slovo hovorí Boh.

A ono je síce teraz čítané, ale už predsa existuje. My ho predsa nepíšeme ešte len dnes. Nie, máme ho tu k dispozícii.

Myslím, že v tom spočíva celá núdza – že sme veľmi vysoko postavili naše očakávania, naše nároky na iných a že všetci vieme, čo oni všetci neučinili dobre... – teraz hovorím sám o sebe – nie, mali by sme sa biť do vlastnej hrude a povedať: "Pane, čo som ja neučinil správne? S čím ja pred tebou nemôžem obstáť? Pomôž mi. Som pripravený skloniť sa pod tvoju mocnú ruku."

A potom tu máme naplnenie toho, čo stojí napísané vo verši 5:

(5) ... a všetci, podriaďujúc sa jedni druhým, oblečte sa do pokory.

Keď si Pán vyzliekol svoj vrchný odev a obliekol si ľanovú zásteru, zaujal miesto sluhy, slúžil, umýval iným nohy.

My máme jeden druhému slúžiť, tak ako stojí napísané, ***"vo všetkej pokore."*** [Ef 4:2]

A za tým potom stojí veta:

(6) Ale dáva väčšiu milosť. Preto hovorí Písmo: Bôh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť.

Toto tu sa zdá byť ten kľúč.

Bolo ešte jedno miesto, a to je v 1. liste Tesaloničanom 5, tu stojí od verša 12:

(12) Ale vás žiadame, bratia, aby ste znali tých, ktorí pracujú medzi vami a sú vašimi predstavenými [starajúci sa o vaše duše] v Pánovi a napomínajú vás,

(13) a aby ste ich preveľmi milovali pre ich dielo. Majte pokoj medzi sebou!

Zbor, ktorý by chcel byť Bohom požehnaný, musí rozpoznať Boží poriadok, musí rozlišovať telo Pánovo, musí vedieť, aké služby a úlohy boli do Cirkvi ustanovené.

A ak sa nám aj nejaký človek takmer nepáči, tak práve preto, že má nejakú službu v Cirkvi, sa nám o to viac páči, o to radšej ho máme.

Tu predsa nejde o to, ako navonok vyzeráme, alebo aby sme boli na rovnakej vlnovej dĺžke, na ktorej by sme niekedy radi všetci boli.

Tu ide jednoducho o to, že by bol božský poriadok ponechaný ako platný a aby sme sa mu podriadili.

Len tak môžeme zachovávať pokoj jeden s druhým.

Len tak bude služba požehnaná.

Len tak bude práca v Božom kráľovstve môcť byť vykonávaná, tak aby boli všetci požehnaní tým, čo sa deje.

Vo všetkom tomto by sme chceli dnes večer zotrvať.

Poznávame, čo nám chýba.

Boh zasľúbil, ***"Nebesia sú mojím trónom, zem je podnožou mojich nôh, ale aký je to dom, ktorý mi vy chcete postaviť?"*** [Iz 66:1]

A potom čítame v liste Židom: **"Mojžiš bol verný v celom dome a Kristus ako veľkňaz je dosadený nad svojim vlastným domom a jeho domom sme my."** Tak to stojí napísané v liste Židom. [3:5] Všetci poznáte toto biblické miesto.

A on by v ňom chcel bývať. A ak tam prebýva, tak ho je počuť, tak ho je vidieť.

I to sme zistili – že Pán vstupuje, ale potom by chcel byť Pánom, On by chcel rozhodovať, On by chcel mať rozhodujúce slovo.

A ako to je? A ako to ide s nami všetkými? Myslím, že Boh chce na nás niečo vykonať.

Poučenie sme obdržali.

Teraz musí byť organizmus tela Ježiša Krista spojený dohromady, aby Boh mohol naplniť svoje zaslúbenia, ktoré dal.

To, čo povedal, sa musí naplniť a naplní sa, ale ku tomu je nevyhnutné, aby všetky trenice, všetky hádky, všetko zaujímanie strán, všetko to sem i tam skončilo a vrátili sme sa späť k rozumu.

Človek by tomu takmer neveril, ale Božie deti sú na Zemi na tom najhoršie. Je len málo neveriacich, ktorí sú takí blázniví ako veriaci.

Boh chce z nás urobiť plne rozumných ľudí, ktorí sa dokážu nejak zorientovať v každej situácii a ak to nedokážu, tak zostanú na mieste stáť a vyčkajú, až kým nás Boh nepovedie ďalej.

Či nás snáď Boh až dodnes niekedy ponechal v štichu? Nezodpovedal snáď všetky otázky?

A ak teraz musíme prechádzať touto cestou sucha, takýmto časom sucha... Mne by to bolo milšie, ak by to bolo inak. Ó, čo by mi bolo milšie, než že by to už horelo! Ale ak je toto Božia cesta, a ak musíme touto cestou ísť, skrze všetky skúšky, tak ňou chceme ísť.

Taktiež sme počuli, že nemáme reptať, ale Bohu ďakovať – a potom to On dobre učiní.

Boh neprebýva v nejakom dome účinenom ľudskými rukami, On prebýva vo svojom ľude.

Vy ste chrámom živého Boha. [1Kor 3:16]

Ale z tohto chrámu ešte musí mnohé byť odstránené. Môže sa stať, že Pán niektoré veci uprace a vyčistí. Nech to učiní čím skôr.

Dávajme však pozor na jedno: Každý z nás, či už je to všeobecne známe alebo nie, každý z nás má určité núdze, má určité veci, ktoré nezvládol – a tie chceme Pánu priniesť.

Žiadny z nás nemôže druhému pomôcť. Môžeme sa jeden za druhého len modliť. Viac nemôžeme. Najlepšiu radu, ktorú dávame, dávame z nášho pohľadu a pri tom nie sme v topánkach toho druhého.

Ale ak jeden druhého nesieme, zachovávame jeden z druhým pokoj, keď sa oň snažíme, a skutočne stojíme jeden za druhého pred Božou tvárou, bez toho, aby sme si dovolili veci súdiť...

Úmyselne to hovorím ešte raz: Človek si môže vypočúť i dve strany a i tak nemusí vedieť, ako to je. Môže i štyri strany vypočúť a i tak nevie, ako to je. Dôležité je, žeby sme Bohu verili, Jemu dôverovali a obstáli v skúškach.

A k tomu potrebujeme povzbudenie brata a sestry.

A ak sa niekde vyskytnú nejaké nezhody, prosím, nestavajte sa na žiadnu stranu.

To nesmieme.

Tak to nie je možné.

Môžeme sa postaviť len na stranu Boha a Božieho Slova a každému bratovi a každej sestre musíme žehnať v mene Pánovom a musíme Božie Slovo stavať na svietnik.

A i to hovorím jasne a zreteľne: To, čo nevypôsobí a nevykoná Boh a Božie Slovo, to ty ani ja taktiež nebudeme môcť vypôsobiť a vykonať.

Ako prvé, sa musí prinavrátiť Božia bázeň. Ako sa to má stať, to neviem, ale brat Branham to zrejme na jednom mieste povedal.

Príde čas, tak ako vtedy s Ananiášom a Zafirou, že jednoducho skrze ranu Božiu bude zjavný jeho zásah a na všetkých ostatných potom príde bázeň.

Ale ja si taký čas neprajem, pretože by to mohlo zasiahnuť mňa. Mohlo by to zasiahnuť mňa.

My si vždy myslíme, že sa to týka toho druhého.

Netýka sa to druhého, týka sa to a teba a mňa a nikoho iného.

To súhlasí.

Vôbec nikoho iného. Ty a ja a sme to.

Niekoho som počul so všetkou mocou kázať o tom, že túži po tom dni, keď to tak bude, ako to bolo s Ananiášom. A teraz sa usmievam, ale v mojom srdci bola hlboká bolesť.

Pomyslel som si len: "Pane, buď milostivý a milosrdný."

My si môžeme priať veci a potom môžu zasiahnuť nás a čo potom? Radšej padnime do rúk Božích, odpustime, aby nám bolo odpustené, nič nezazlievajte, nič nezapočítavajte, nie – aby sme mohli slobodne predstúpiť pred Božiu tvár.

Ak by bolo niečo, čo by muselo byť započítavané, tak to Slovo sme tak-tiež čítali – potom to predsa musí byť započítané kniežaťu tohoto sveta. A ono bolo odsúdené.

Nie je to ten človek. Nebol som to ja. Nebol si to ty. Neboli sme to my, je to nepriateľ, ktorý raz zaskočí toho a raz onoho.

A mal by som sa ja potom hnevať na nejakého brata alebo nejakú sestru, keď to bol diabol, ktorý tú skazu spôsobil a ľudia si možno sami vôbec nedokázali pomôcť?

Nie. Rozlišujeme veľmi jasne medzi drahými Božími deťmi a tým, čo spôsobuje a podnecuje nepriateľ.

Ako som už povedal, absolútne sa nestavajme na žiadnu stranu, všetko prenechajme Bohu.

Neexistuje nikto, kto by mohol súdiť, len Božie Slovo jediné a ono vysloví súd. Boh dokonca tým svojim pomôže, aby došli ku svojmu právu ako to stojí zrejme v Lukášovi 18 – už čoskoro.

Boh nám požehnaj.

Robím si starosti.

Neviem, či ste si to tak všimli a uvedomili – mám starosti z dôvodu veci Božej, z dôvodu Cirkvi Pánovej, z dôvodu dokonania a všetkého, čo sa má ešte pred vytrhnutím stať.

A je mojim prianím a mojou modlitbou, že by som ja našiel svoje miesto v Božom kráľovstve, v cirkvi. A okrem toho, že by Boh nám všetkým daroval milosť, zaujať naše miesto a konečne jeden druhého niest' v láske Božej.

A ak niekde tie veci už viac nejdú, tak musíme i to rešpektovať. Musíme to rešpektovať.

Existujú situácie, ktoré sú pre nás nepochopiteľné, ktoré však nedokážeme zmeniť. A ak ich Boh nezmení, čo potom môžeme urobiť my? Musíme to akceptovať, prijať to tak, ako to je, a ísť ďalej našou cestou s Bohom vo viere a v dôverovaní, že On to dobre učiní.

Ale to nech Boh daruje mne a nám všetkým – môcť sa skloniť pod Jeho Slovo, že by sme sa triasli, keď nám zaznieva. Nie len priať to iným, ale každý sám pre seba.

Nech nás verný Pán, ktorý nám preukázal tak mnoho milosti, požehná a s nami celý svoj Jemu sa klaňajúci ľud, a nech nás i v modlitbe priamo pudí, priamo ženie, že by sme jeho meno z celého srdca vzývali a On nás potom vypočul a požehnal.

Amen.

Nebeský Otče, zo srdca Ti ďakujem za tú prednosť, že tu v Tvojej prítomnosti pod hlasom Tvojho Slova môžeme byť zhromaždení.

Verný Bože, ešte máme aspoň toľko ctibázne, že neopúšťame zhromaždenia, tak ako si to Ty povedal. I to je Božie Slovo. A koľkí o to nedbajú a sú zbožní.

Môj Bože, ku každému Slovu, ktoré stojí v Biblii napísané, mi daruj Svätý rešpekt, daruj mi milosť, sa pod to skloniť. Daruj mi silu, že by sa skrze môj život mohlo naplniť. Milovaný Pane, viera bez skutkov je mŕtva.

Verný Majstre, nám všetkým, či už ide o našu službu, o náš duchovný život, alebo náš pozemský život, daruj nám milosť, že by každý sa sklonil pod každé Slovo, ktoré sa ho týka, pre akúkoľvek situáciu, to i môže byť zamýšľané.

Verný, pane, my sa Ti predsa slovami nerúhame, ale keď prechádzame pomimo tvojho Slova a konáme, ako by si vôbec nehovoril, môj Bože, potom je predsa Tvojmu menu rúhané.

Ach, pane, pomôž nám.

Daj, že by sme našli milosť pred Tvojou svätou tvárou a príď do nášho streda.

Nie s veľkým súdom, pane. Ak už musíš upratať, usporiadať, tak pri tom súde pamätaj na svoju milosť.

Stojí predsa napísané, že súd začína od domu Božieho. Milovaný Pane, ujmi sa nás všetkých, prijmi vďaku za záver týždňa, za kázanie, za Tvoje Slovo, za Tvoje pôsobenie.

Spasiteľu, uchop celý náš život.

Ujmi sa všetkých, ktorí sa dostali do núdze, či už svojou vlastnou vinou, alebo nie, Pane, môj Bože, môj Bože, Ty si niesol všetku vinu.

Ujmi sa nás, že by sme neboli vecami premáhaní a nimi zajatí, ale nám daruj silu a milosť, že by sme ich premohli a zajali.

Ach, Spasiteľu, ďakujeme Ti za Golgotu, za Tvoju preliatu krv, za Tvoje Slovo a za Tvojho Ducha.

Pôsob i naďalej ku cti Tvojho mena. Požehnaj i počas záveru týždňa, Pane. Buď s nami i nasledujúci týždeň vo Francúzsku, Pane. Požehnaj z milosti. Požehnaj všade.

Tvojmu menu buď česť.

Haleluja.

Amen.